

DEZE
ROYALS
MAKEN JE
KAPOT

#1 *NEW YORK TIMES*
BESTSELLERAUTEUR

erin watt

DE ROYALS
HARTSTOCHT

erin watt

DE ROYALS
HARTSTOCHT

HOOFDSTUK 1

GIDEON

‘Waarom ben ik met je meegegaan?’ mopper ik, terwijl ik door de volle kamer kijk. Dit feestje is net zoals honderd andere waar ik ben geweest sinds ik op mijn veertiende uitvogelde hoe ik een auto uit de garage van die goeie ouwe pa kon meekrijgen. De muziek is een tikkeltje beter, aangezien het corps een echte dj heeft ingehuurd, maar het bier is middelmatig en de pillen ook.

‘Voor de gratis drank en de lekkere meiden. Heb je nog meer redenen nodig?’ antwoordt Cal Lonigan, een van mijn maten van het zwemteam.

‘Het was een retorische vraag.’

‘Heb je die meiden al bekeken? Als je niet minstens een halve stijve hebt, is-ie dood. Daar staan al tien redenen.’ Cal gebaart met zijn bierflesje naar een groepje meisjes.

Voor mij zien ze er allemaal hetzelfde uit. Getoupeerd haar, korte jurkjes en sandalen met van die veters om de enkels. Ik geloof dat mijn stiefzus daar een naam voor had. Romeinse sandalen? Griekse sandalen? Maakt het iets uit?

Nee. Nee, het maakt geen bal uit. Er kan me al een tijdje niks meer schelen.

Ik geef mijn biertje aan Cal. ‘Laat maar.’

‘Láát maar?’ herhaalt hij ongelovig. ‘En zij dan? Die Aziatische meid in de hoek daar is turnster. Ik heb gehoord dat ze zichzelf tot een pretzel kan ombuigen.’

Sinds wanneer willen we pretzels naaien? ‘Geen belangstelling.’

‘Ik maak me zorgen om je, man.’ Hij houdt het flesje voor zijn mond, misschien zodat liplezers niet kunnen zien wat hij zegt. ‘Ik heb gehoord dat je al een hele poos geen meid meer hebt gepakt. Heb je last van permanente krimp?’

Ik doe mijn mond al open om aan Cal uit te leggen dat dat het niet is, maar bedenk me dan. Hij is als baby aan een overdosis chloor blootgesteld en heeft een hersenbeschadiging opgelopen. Kan hij ook niks aan doen. ‘Het is maar goed dat je zo snel kunt zwemmen en zo mooi bent, Cal.’ Ik geef hem een klopje op zijn rug.

‘Je vindt me mooi,’ piept hij. Hij kijkt met grote ogen om zich heen om te controleren of niemand het heeft gehoord. ‘Luister, gast, jij bent ook een knappe kerel, maar je weet toch dat ik hetero ben, hè?’

‘Tuurlijk,’ zeg ik lizzig. ‘Maar goed, ik ga ervandoor. Dit feestje is...’

En dan zie ik haar.

Haar donkere haar is steil en glanzend, haar gezicht getekend in scherpe lijnen. Ze heeft haar blauwe ogen opgemaakt met smokey make-up en puntjes boven aan de cupidoboog van haar lippen. Het is het masker dat ze al draagt sinds ze me heeft gedumpt. Het masker dat uitstraalt dat ze kwaad is op de hele wereld en bereid is het af te reageren op een of andere arme sukkel.

Ik weet niet met hoeveel kerels ze het bed in is gedoken sinds ze me vertelde dat ze mij pijn zou doen zoals ik haar pijn had gedaan, maar wel dat ze van niet één van die keren genoten heeft. Hoe kan ze ook, terwijl haar lichaam van mij is zoals mijn lichaam van haar is?

‘Wie is dat schatje naar wie je staart?’ vraagt Cal nieuwsgierig.
‘Als je haar aanraakt ben je dood, Lonigan,’ grom ik.

Dan been ik weg om uit te zoeken wat Savannah Montgomery in dit gat van een studentenhuis doet, terwijl ze op Astor Park de dromen van eerstejaars zou moeten vernietigen.

Een of andere Sigma in een poloshirt is eerder bij haar dan ik. Hij zet een elleboog boven haar hoofd en probeert tegen haar op te rijden voordat ze goed en wel binnen is.

Ik grijp hem bij zijn schouder. ‘Je broer Paul zoekt je.’

Die domme klootzak kijkt me stompzinnig aan. ‘Paul?’

‘Peter, misschien? Parker? Hij is zo groot.’ Ik gebaar met mijn hand ergens bij mijn kin. ‘Blond haar.’

‘Bedoel je Jason Pruitt?’

‘Dat zal dan wel.’ Ik geef die gast een niet zo zachtzinnig zetje, weg bij Savannah.

‘Ik moet dit even regelen.’ De klootzak knipoogt naar mijn meisje. ‘Maar hou mijn plekje warm. Ik ben zo terug.’

‘Wie is broer Paul?’ vraagt een stem naast me.

Verdomme, Cal. Ik draai me om. ‘Wat doe je?’

‘Ik wilde zien wie de aandacht van de geweldige Gideon Royal had getrokken.’ Hij steekt zijn reuzenhand naar Sav uit. ‘Cal Lonigan. Zeg maar Long.’

Ze pakt zijn hand en houdt die veel langer vast dan me lief is. ‘Lóng? Is dat zo’n grappige bijnaam voor het tegendeel van de realiteit?’

Ik knars met mijn tanden. Het is een wonder dat er nog glazuur op zit. Ik knars er al mee sinds we elkaar kennen.

‘Nee, de reclame vertelt je de complete waarheid. Royal kan voor me instaan. We zitten samen in het zwemteam.’ Hij buigt zich naar voren en kust haar hand. ‘Zo, prinses, waar kunnen we naartoe zodat ik je kan laten zien hoe realistisch mijn bijnaam is?’

‘Ze is minderjarig,’ zeg ik.

‘Niet waar, klootzak.’ Sav rukt haar hand terug. ‘Ik ben achttien. En in deze staat ben je met zestien al meerderjarig, zoals je heel goed weet.’

‘Ga weg, Cal.’ Ik weiger hem Long te noemen. ‘Deze is van mij. Je kent de regels.’

Savannah kijkt me vernietigend aan. ‘Ik ben niet van jou.’

Cal zucht. ‘Best, best. Maar de volgende is wel voor mij.’

Ik maak mijn blik niet van Sav los. ‘Prima, joh.’

‘Ik ben geen stuk vlees in de vitrine bij de slager, Gideon,’ snauwt ze me toe.

Ik negeer die opmerking, want ik wil antwoord op een veel belangrijkere vraag. ‘Wat doe je hier?’

Ze glimlacht, maar het ziet er gepijnigd uit. ‘Ik ben op bezoek. Ik overweeg hier op State te gaan studeren.’

De ene helft van mij is blij, de andere helft komt in opstand, en ik haat mezelf nu al. Zit ik er echt op te wachten om er op de campus dagelijks aan te worden herinnerd waarom ik zo’n elendeling ben? Nee, niet bepaald.

‘Lijkt het je niet lastig om naar dezelfde universiteit te gaan als ik?’

‘Waarom?’ vraagt ze koeltjes. Als ik haar niet zo goed kende, had ik me misschien laten bedotten, maar ik zie een flikkering van pijn achter het staal in haar ogen.

‘We weten allebei waarom. We vermoorden elkaar.’ Ongeacht hoeveel afstand of andere lichamen we tussen ons in hebben, de aantrekkingskracht is er nog steeds. We kunnen ons verleden en onze band niet ontkennen, hoe we ons best ook doen. Maar als we bij elkaar zijn, doen we elkaar ontzettend veel pijn.

‘Ik ben al dood. Jij kunt het weten. Jij bent degene die het mes in mijn hart stak.’ Ze dringt zich langs me heen in een zwoele golf van warmte en magnoliageur, en verdwijnt in de massa bezwete, dansende lijven.

‘Gast, ik geloof niet dat ze je ziet zitten.’ Mijn teamgenoot verschijnt weer en kijkt me droog aan.

‘Je hebt echt kijk op mensen, Cal.’

‘Ik zeg het alleen maar. Waar heb je haar voor het eerst genaaid, als ik vragen mag?’

‘Waar denk je?’ Ik speur naar haar, maar het is te donker en ze wil niet gevonden worden. ‘De middelbare school.’

Drie jaar eerder

‘Ons laatste jaar, G-man. Het wordt super!’ roept Hamilton Marshall III, beter bekend als Three, door het zonnedak van mijn auto naar buiten.

Zijn vriendin Bailey trekt aan zijn in jeans gehulde benen. ‘Ga zitten, idioot. Je onthoofdt jezelf nog.’

Hij laat zich met tegenzin weer op de achterbank zakken. ‘Ik ga alleen maar weer zitten voor jou, schat. Als mijn kop eraf ging zou jij je de rest van je leven rot voelen, en dat wil ik niet. Jij ook, G-man.’ Hij geeft een klopje op mijn schouder.

Bailey snuift. ‘Ha! Dat zou je wel willen. Gideon en ik zouden elkaar troosten en vergeten dat jij ooit had bestaan.’

‘Zeg dat het niet zo is, G-man.’ Three drukt theatraal een hand tegen zijn borst. ‘Zo zou jij een vriend nooit behandelen.’

‘Strekt de broedercode zich uit tot het graf dan?’ Ik maak maar een grapje. Ik zou mijn eigen hand nog afhakken voordat ik het meisje van Three zou aanraken.

‘Ik sta achter je, schat,’ zegt mijn broer Reed vanaf de passagiersstoel tegen Bailey. Hij is zo lui dat hij zijn ogen niet eens opendoet of zijn hoofd van de hoofdsteun tilt.

‘Echt niet. De broedercode bestaat zelfs in de hemel, waar ik een oogje op jullie alle drie zal houden.’ Three wijst met twee

vingers naar zijn ogen en gebaart dan naar ons.

‘Dus de liefde van je leven en je beste vriend moeten zich de rest van hun leven ellendig voelen omdat jij zo stom was om je kop door een zonedak te steken terwijl die beste vriend honderddertig reed?’ vraagt Bailey.

‘Honderdveertig,’ corrigeer ik haar.

‘Honderdveertig,’ herhaalt ze.

Three fronst zijn voorhoofd. ‘Dat zeg ik helemaal niet.’

Reed grijnst.

‘Nou, dan wil je dus dat we elkaar troosten. Je zou willen dat Gideon me de beste orgasmes van mijn leven bezorgt, omdat je het beste voor mij wilt.’

Ik verberg een grijns. Bailey heeft de ballen van Three in haar Prada-tasje zitten.

‘Bzzzt. Time-out.’ Three maakt een T-gebaar met zijn handen. ‘Ik trek de grens bij geweldige orgasmes die je van mijn beste vriend krijgt, zelfs al ben ik dood. Ik kan niet van het hiernamaals genieten als jij hier een dikke P van big G krijgt.’

Oké, misschien één wip dan.

‘Is een vreemde beter?’

‘Zeker weten. Dus is Reed ook taboe.’

Reed zwaait instemmend met zijn vinger in de lucht.

‘Jij moet ook iemand zoeken, Gideon. Dat is veiliger,’ laat Bailey me weten.

‘Hoezo?’

‘Ten eerste omdat je dan niet meeroert in de grote concurrentietel. Het is al erg genoeg dat Easton nu op Astor zit. Jullie drieën maken het de vrouwelijke leerlingen lastig om iets gedaan te krijgen. En ten tweede is het gezonder om een relatie te hebben. Geen zorgen over soa's of dat een of andere meid gaatjes in je condoom prikt. Toch, Three?’

‘Inderdaad, schat. Bailey is al een jaar aan de pil.’

‘Dat zijn de meeste meiden,’ zegt Reed, die nog steeds niet de moeite neemt om zijn ogen open te doen.

‘Wat dacht je van Abby Wentworth?’ oppert Three.

‘Ugh, nee,’ protesteert Bailey.

‘Wat is er mis met Abby Wentworth?’ vraag ik, en ik kijk naar Reed. Ik heb hem een paar weken geleden nog met haar gezien op het feestje van Jordan Carrington. ‘Ze lijkt me aardig.’

‘Natuurlijk denk jij dat. Ze is zo’n meisje dat altijd lief en aardig doet tegen de jongens, maar bij meiden onder elkaar is ze bekrompen en manipulatief.’ Bailey trekt haar neus op. ‘Erger nog, je bent als meisje meteen een kreng als je over haar klaagt. Alsof we jaloers op haar zijn of zo.’

Three pakt Baileys hoofd vast en trekt haar naar zich toe voor een kus. ‘Maak je geen zorgen, schat. Jij hebt geen reden om jaloers te zijn.’

‘Dat weet ik,’ zegt Bailey, terwijl ze hem een klopje op zijn hoofd geeft alsof hij een braaf hondje is. ‘En Jewel Davis dan? Dat is een prima meid.’

‘Klinkt verrekke saai,’ antwoordt Reed.

Daar moet ik het wel mee eens zijn. ‘Ik wil geen relatie in mijn laatste jaar. Dat maakt het afscheid alleen maar ingewikkeld.’

‘Ugh. Best.’ Ze maakt zich van Threes hand los en slaat haar armen over elkaar.

Three kijkt me smekend aan. Hij vindt het vreselijk als ze kwaad is.

‘Wat is het plan voor vanavond?’ vraag ik zuchtend.

Bailey montert meteen op. ‘Laten we om negen uur bij Rinaldi’s afspreken voor ijs.’

‘Prima.’

‘Ik ben druk,’ zegt Reed.

Druk, m’n reet. Hij gaat waarschijnlijk naar de haven om te vechten.

‘Ik zal er zijn,’ zeg ik tegen Bailey voordat Three me nog een keer zielig gaat aankijken.

Bailey pakt haar telefoon en begint berichtjes te versturen naar al haar vriendinnen. ‘Heb je nog verzoekjes? Emilia, Sasha, Jeanette?’

‘Heeft Jeannette niet iets met Dan Graber?’ zegt Three. ‘Ik zag ze elkaar vorige week nog afikken op het feestje van Conner Mill bij de pier.’

‘O ja? Daar had ik geen idee van.’ Ze maakt een aantekening in haar telefoon. ‘Wat dacht je van de zusjes Montgomery?’

‘Zusjes? Ik dacht dat Shea de enige was, en nee, bedankt.’ Ik ril.

‘Wat is er mis met Shea?’ vraagt Bailey.

‘Ze gaat om met Jordan Carrington. Ik hak mijn pik er nog liever af dan dat ik hem in een van haar vriendinnen steek.’

‘Nooit geweten dat je zo over Jordan dacht. Ik bedoel, ik vind haar een serpent, maar ik dacht dat mannen alleen maar haar perfecte tietten en kont zagen.’

‘Hé, en ik dan?’ protesteert Three. ‘Ik was degene die je vertelde dat ze me bij gym heeft betast. Ik heb er nog steeds een trauma van.’

Three is een kleerkast van een meter vijffennegentig lang. Dat hij bang zou zijn voor de kleine Jordan Carrington is om je dood te lachen. Hij gaat naar Louisville met een volledige footballbeurs. Bailey gaat er natuurlijk ook heen. Ze moet haar investering beschermen.

‘Daar heb je mij voor, schatje.’ Ze geeft een klopje op zijn schouder. ‘Oké, terug naar de uitnodigingenlijst. Ja of nee over de Montgomery’s?’

‘Ja, best. Mij kan het niet schelen.’ Dat wil nog niet zeggen dat ik met ze naar bed ga. ‘Nodig uit wie je...’

En dan zie ik haar.

HOOFDSTUK 2

SAVANNAH

Drie jaar eerder

Als de zwarte Range Rover de parkeerplaats bij school op draait, grijp ik de arm van mijn zus vast.

‘Au, je doet me pijn,’ roept ze, en ze trekt zich los.

Ik val bijna om, maar recht snel mijn rug. ‘Hij komt eraan,’ fluister ik, terwijl ik mijn haar gladstrijk.

Shea stapt achteruit. ‘Wat heb ik je vanochtend gezegd? Doe cool. Honderden meiden per dag werpen zich aan Gideon Royals voeten. Als je wilt opvallen, moet je doen alsof hij niet bestaat, anders ben je een van de velen die om kruimels bedelen.’ Ze zucht. ‘God, wat is dit gênant.’

‘Ga dan weg,’ kaats ik terug. Dat ze hier staat en kritiek op me levert, doet mijn zelfvertrouwen geen goed.

‘Ik kan je niet alleen laten. Ik heb een reputatie hoog te houden en laat me niet door jou neerhalen.’ Ze haakt haar arm door de mijne. ‘En nu glimlachen, zodat iedereen denkt dat de familie Montgomery van elkaar houdt.’

‘We houden ook van elkaar, stomkop. Bovendien ga ik achter

de camera werken, niet ervoor,' zeg ik om haar aan mijn ambities voor regisseren en schrijven te herinneren.

'Het zal wel.' Maar ze trekt me dichtertegen zich aan, en die onuitgesproken bemoediging brengt mijn nervositeit omlaag naar een draaglijk niveau.

Gideon rijdt, zoals altijd. Reed zit bij hem in de auto, en achterin zitten twee mensen die ik niet ken.

'Wie heeft Gideon bij zich?' vraag ik.

'Three en zijn vriendin Bailey,' zegt Shea, terwijl ze met een nepglimlach naar een groepje meisjes links van ons zwaait. Ze wisselt luchtzoenen en lichte omhelzingen met een paar van hen uit; niet te dichtbij, anders raakt de kleding verfromfaaid of loopt de make-up uit.

Maar ik snap het nu wel. Ik ben vanochtend een uur bezig geweest om iets van duizend lagen make-up aan te brengen. Alleen al op mijn lippen zitten drie verschillende kleuren. Verlooptinten zijn in, had Shea me verteld. Ik heb vijfentwintig keer naar een YouTube-filmpje gekeken om dit effect te krijgen. Opgelaten wrijf ik met mijn lippen over elkaar, wat me een scherpe por in mijn zij oplevert.

'Je verpest je lipstick,' mompelt mijn zus.

Ik maak mijn lippen van elkaar los.

'Nu lijkt je wel een vis.'

Ik druk mijn lippen op elkaar.

Shea zucht. 'Dit wordt niks. O, shit.'

'Wat?' Ik kijk naar mijn uniform. 'Heb ik een vlek? Zitten mijn kousen scheef?'

'Nee. Visaas rechts van je. Lachen,' beveelt ze. 'Morgen, Jo! Tali!'

'Shea!' Twee meisjes komen met klikkende hakken aanrennen.

'Jo! Gave jas. Is dat... J. Crew?' vraagt Shea, die haar nepglimlach nog wat verder opschroeft.

Tali en ik zuigen allebei onze adem naar binnen bij die beleddiging.

Jo knijpt haar ogen tot spleetjes. ‘Hang je zo vaak bij het gewone volk rond dat je geen fatsoenlijke merken meer herkent? Dit is Fendi!’ Ze grijpt Tali bij de pols. ‘Kom mee. Ik blijf liever bij de vuilnisbakken uit de buurt.’ Ze stampt weg en sleept Tali achter zich aan.

‘Wat was dat nou?’ vraag ik. De schermutseling was alweer over voordat hij begonnen was, maar ik weet niet wie er gewonnen heeft.

‘Oplossen. Doelwit komt eraan,’ antwoordt Shea. ‘En dat was concurrentie wegwerken. Jo wil Gideon al in bed hebben sinds ze heeft ontdekt wat een penis is.’

‘O. Eh, dank je?’ Ik neem aan dat mijn zus dus heeft gewonnen. Wat een vreemde strijd.

Ze snuift nuffig. ‘Wil je de grote haai vangen? Dan moet je van alle visen af.’ Ze zwaait naar Gideon. ‘Goedemorgen...’

Maar een ander meisje komt al bij de Royals aan voordat Shea Gideons aandacht kan vangen.

‘O god, niet zij,’ mompelt Shea minachtend.

‘Zij’ is Jordan Carrington. Als Astor Park – of zoals ik het meestal noem, Asshole Park – vol roofdieren zit, dan is Jordan een van de allergevaarlijkste. Shea heeft me verteld dat Jordan op de tweede schooldag al ruzie zocht met een van de populairste meiden in de hogere klassen, Heather Lange. Die twee smeten elkaar scheldwoorden naar het hoofd waar ik van grimaste, en ik was er niet eens bij.

Heather Lange is na Thanksgiving van Astor gegaan en nooit meer teruggekomen. Ik dacht dat haar vader zijn baan was kwijtgeraakt en het lesgeld niet meer kon betalen. Dat Jordan iets met Heathers vertrek te maken kon hebben, drong pas tot me door bij de vreemde preek die mijn vader tegen Shea en mij afstak over

dat we aardig voor Jordan Carrington moesten zijn.

Waarom? had ik gevraagd.

Omdat ze een wraakzuchtige trut is en haar vader om haar vingertje heeft gewonden, zei hij toen.

Sindsdien houdt Shea zich in en doet ze alsof Jordan over water kan lopen, dus er worden geen rotopmerkingen gemaakt over Jordans kleren, tassen of schoenen. En er wordt al helemaal niets gedaan als de piranha het vizier op de gebroeders Royal richt.

‘Morgen, Gid, Reed,’ zegt Jordan zangerig.

‘Wat een kreng.’ Shea pakt mijn pols weer vast en wil me wegslepen. ‘Kom mee.’

Ik zet me schrap. ‘Nee. Waarom?’

‘Het heeft geen zin om Jordan uit te dagen. Laat het op zijn beloop en wacht af welke Royal ze overlaat.’

‘Nee.’ Ik trek me los. ‘Ik wil niet zómaar een Royal. Ik wil Gideon.’

Shea komt stampend teruglopen. ‘Dit is geen restaurant. Je kunt er niet gewoon eentje van het menu bestellen.’

Ik kijk haar kwaad aan. ‘Is dat niet hetzelfde als wat Jordan doet? Kijken welke Royal ze wil?’

‘Jij bent Jordan niet.’

‘Dat heb je verdomde goed. Maar ik heb niet de wekker om vijf uur gezet en twee uur aan mijn haar en make-up gewerkt om het op te geven nog voordat ik de kans heb gehad om me voor te stellen.’ Ik sla mijn armen over elkaar.

Shea slaakt een diepe, getergde zucht. ‘Best, maar als Jordan achter je aan komt, ken ik je niet.’ Dan komt haar kin omhoog, ze trekt aan de zoom van haar blazer en plakt haar mooiste countryclubglimlach op haar gezicht.

‘Je ziet eruit alsof je aan een Miss Bayview-wedstrijd meedoet.’

‘Hou je bek en glimlach, domkop,’ zegt ze zonder haar lippen te bewegen. ‘Ze komen onze kant op.’

Ik draai me om en val bijna. Ze heeft gelijk. Gideon is maar een paar meter verderop. Zo dichtbij dat ik de pasvorm van het T-shirt onder zijn openhangende overhemd en uniformblazer kan bewonderen.

Three zegt iets tegen hem wat hij grappig vindt. Zijn mondhoek krult omhoog. Threes vriendin geeft hem een mep tegen zijn arm. Gideon verbergt zijn lach door zijn hand tegen zijn neus te drukken, maar Bailey hoort hem grinniken en geeft hem nog een tik. Gideon grijpt haar vast en trekt haar onder zijn arm.

‘God, wat een geluksvogel,’ verzucht ik.

‘Yep,’ beaamt Shea.

We kijken allebei toe terwijl Three Bailey bij Gideon wegtrekt en zogenaamd kwaad protesteert als Gideon onschuldig zijn handen opsteekt. Die hele tijd loopt Jordan met het groepje mee, terwijl Reed de enige is die ook maar de geringste aandacht aan haar besteedt.

Misschien is Jordan dus toch geen concurrentie. Gid lijkt totaal geen belangstelling voor haar te hebben. God, wat is hij mooi. De zonnestralen lijken hem te volgen en voorzien zijn perfecte lichaam van een prachtige herfstachtergrond. Ik kan wel de hele dag naar hem –

Er verschijnt een vlek in mijn gezichtsveld.

‘Hé, Shea,’ zegt de vlek. ‘Wie is dit?’

Ik reikhals om de vlek heen, maar die beweegt mee. Fronsend kijk ik op naar de vierkante kaak van de vierdejaars Aiden Crowley en zijn twee volgelingen, Dumb en Dumber.

‘Mijn zus.’ Shea zwiëpt haar haar over haar schouder. ‘Savannah, dit is Aiden Crowley.’

‘Ja, weet ik. Aangenaam.’ Ik steek mijn hand uit, terwijl ik nog steeds probeer Gideon te zien. Verdomme, hij gaat ons voorbijlopen vanwege die stomme Aiden.

Ik merk het amper als Aiden mijn hand pakt en dichterbij

me toe stapt. ‘Wauw. Kleine Savannah Montgomery, wat ben jij groot geworden. De vorige keer dat ik je zag, had je volgens mij nog een beugel en... ander haar?’

‘Onvoorstelbaar wat je met een stijltang en wat make-up kunt bereiken.’ Die lievige uitspraak met het giftige randje komt van Jordan.

Ik verstijf als ze voor ons blijft staan. Ze glimlacht eng naar me, met veel vertoon van tanden, maar ik onderga het omdat Gideon ook is blijven staan.

‘Jammer van die tweedejaarsstank,’ merkt Jordan op. ‘Die krijg je zelfs met een goed parfum niet weg.’

‘Die hebben we allemaal gehad,’ zegt Bailey berispemd.

‘Maar Jordan heeft altijd alleen maar naar rozen geroken, toch?’ zegt Aiden.

‘Bullshit,’ hoest Gideon in zijn hand.

Jordan kijkt kwaad naar Gideon, terwijl ze haar arm door die van Aiden haakt. ‘Als jij het zegt, Addy.’

Addy? Ik trek één wenkbrauw naar Shea op, die me weer een por in mijn zij geeft. Verdomme. Hoe moet ik rechtop blijven staan als ze dat steeds doet? Ik duw haar onopvallend opzij.

Een zacht gesnuif trekt mijn aandacht. Ik kijk op en zie dat Gideon lachend naar ons kijkt.

‘Ik kan zien dat jullie familie van elkaar zijn,’ zegt hij. ‘Jullie doen me denken aan mijn broers en mij.’

‘Ja, nou ja, je kunt niet mét ze leven, en je moeder zegt dat je ze niet mag vermoorden.’ Ik woel door het haar van mijn zus.

‘Kappen.’ Ze slaat mijn hand weg en werpt me een dodelijke blik toe.

‘Yep, broertjes en zusjes. Geweldig, hè?’ Gideon knipoogt.

Mijn hart ontploft. ‘S-s-super,’ stamel ik.

Naast me kreunt Shea. Alle anderen grijnzen. Iedereen behalve Jordan.

Zij rolt met haar ogen en haakt haar andere arm achter Gideons elleboog. ‘Kom mee, jongens,’ zegt ze, terwijl ze het groepje meetroont. ‘Ik overweeg een feestje te geven, en ik wil graag tips van jullie over hoeveel drank we nodig hebben. Had ik al verteld dat mijn vader samenwerkt met de agent van Kendrick Lamar? Misschien kunnen we vragen of hij wil optreden tijdens het herfstfeest.’

Gideon montert op. ‘Kendrick Lamar? Dat zou vet zijn, Jordan.’

‘Ja, hè? Zijn muziek is zo interessant.’ De rest van het gesprek horen Shea en ik niet meer.

‘Kent ze Kendrick Lamar echt?’ vraag ik me hardop af.

‘Misschien. Wie weet?’ Shea draait zich om en trekt de kraag van mijn blazer recht. ‘Dat deed je best goed, tot aan het eind. Probeer alsjeblieft in hele zinnen te praten als Gideon erbij is. Niemand wil iets met een idioot.’

Mijn wangen gloeien. ‘Bedankt, Shea.’

Ze negeert mijn sarcasme en geeft een klopje tegen mijn wang. ‘Graag gedaan. Kom, we gaan naar binnen.’

We draaien ons om en volgen Jordan en de Royals. Onder aan de trap staat Jordan in haar eentje, en ze is iets aan het intikken op haar telefoon.

Ik wil langs haar heen lopen zonder iets te zeggen. Je kunt slapende honden beter met rust laten, zeg ik altijd, maar Shea blijft staan.

‘Hé, Jordan.’

Jordans hoofd komt een stukje omhoog, niet genoeg om naar ons te kijken, maar genoeg om te laten weten dat ze ons heeft opgemerkt.

‘Shea, zeg tegen je zus dat ze haar tong weer moet binnenhalen. Ze kwijlde over Giddy’s schoenen heen.’

‘Ik zal het doorgeven,’ antwoordt Shea droogjes, en dan trekt

ze me mee de trap op voordat ik iets beledigends kan zeggen.

‘Giddy?’ vraag ik ongelovig zodra de schooldeuren achter ons dicht zijn.

‘Ja, het is om te kotsen,’ beaamt Shea. ‘Maar het is wat het is. Jordan staat bovenaan. Jaag haar niet tegen je in het harnas, of het loopt slecht met je af.’

Asshole Park begint de nachtmerrie te worden die ik had verwacht. Ik ga met mijn hand over mijn steile haar.

Deze school is gevuld met een paar honderd nazaten van de beste families in het Zuiden. En met de beste bedoel ik de rijkste. Maar zelfs hier is er een hiërarchie. Je hebt oud geld, waarvan liever niemand over de oorsprong praat. Dan heb je het nieuwe geld, dat vaak ook een schimmige afkomst heeft. En dan heb je nog de beursleerlingen die proberen om ofwel met iemand met geld te trouwen, ofwel hun eigen verschrikkelijke erfgoed te creëren. In feite probeert iedereen hier het bordje van ieder ander leeg te eten.

Zo is het al sinds de basisschool. Ik denk dat we toen voor het eerst begonnen te merken dat we ons konden onderscheiden op basis van hoever onze stamboom te herleiden was naar de kolonisten die ooit op de *Mayflower* aankwamen.

Shea en ik komen van nieuw geld verdiend in de industrie, anders dan met land zoals de Royals. Er zijn niet veel families met oud geld meer; in elk geval niet die nog echt rijk zijn. Ik denk dat daarom zo veel meiden gek zijn op de vijf gebroeders Royal. Het is een kans om de familiestamboom op te poetsen.

Dat is niet waarom ik verliefd ben op Gideon Royal. En ook niet omdat hij ontzettend knap is. Niet dat zijn lange, donkerharige, slank gespierde lijf me tegenstaat, maar dat is het ook niet.

Het komt doordat Gideon Royal, ook al noemt iedereen hem zo afstandelijk, aardig tegen me was in een tijd waarin ik daar heel

erg behoefte aan had. Ik zal dat moment nooit vergeten. Hij stal mijn hart toen, en hij zal het altijd houden.

Nu heb ik één jaar met hem om uit te zoeken hoe ik zijn hart kan veroveren.

www.defonteinmeidenboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *The Royals – Tarnished Crown*

Verschenen bij EverAfter Romance

© 2019 Erin Watt

Voor deze uitgave:

© 2019 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Lia Belt

Omslagontwerp: Bert Holtkamp

Grafische verzorging: Text & Image

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4914 6 (e-book 978 90 261 4915 3)

NUR 285